

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. P.**, bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. KUJI 44733/2015, sp. zn. OOSČ 561/2015 OOSC/182,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2015, č. j. KUJI 44733/2015, sp. zn. OOSČ 561/2015 OOSC/182 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 21. 5. 2015, vypravenému dne 29. 5. 2015, č. j. MMJ/OD/4225/2015-11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že dne 21. 1. 2015 v 13.40 hodin na křižovatce ulice Ž. s ulicí U C. v Jihlavě jako řidič motorového vozidla nerespektoval na světelném signalizačním zařízení signál s červeným světlem „Stůj“ a na tento signál se s vozidlem rozjel křižovatkou. Za spáchání předmětného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a byla mu stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

II. Žaloba

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce popřel, že by se jemu vytýkaného jednání dopustil. Důkazní materiál, na jehož základě byl uznán vinným, sestává z úředního záznamu, oznámení o přestupku a svědecké výpovědi policistů. Pokud se jedná o úřední záznam, tento není dle názoru žalobce v řízení o přestupku jako důkazní prostředek přípustný, což vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115. Obdobně nelze jako důkazní prostředek využít protokol o oznámení přestupku, neboť se jedná o jednostranný záznam o úkonu policie. Žalobce poukazuje na skutečnost, že z pohledu právní nauky se jedná o usnesení o postoupení věci z důvodu věcné nepřislušnosti, kterým policie postupuje věc jinému správnímu orgánu.

Jediným přípustným důkazním prostředkem byl v dané věci výslech svědků. Je však obecně známou skutečností, že u policie funguje tzv. „čárkový systém“ spočívající v tom, že policisté jsou odměňováni podle množství zjištěných přestupků. Na podporu tohoto svého tvrzení odkazuje žalobce na zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 953/2013/VOP/MK, a na otevřený dopis jednoho z příslušníků policejního sboru uveřejněný na webových stránkách Nezávislého odborového svazu Policie ČR. K problematice věrohodnosti svědecké výpovědi policistů žalobce dále poukazuje na rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63.

Žalobce je nadto přesvědčen, že na výpovědi policistů je třeba nahlížet jako na výpověď jedné osoby. Funguje-li policie na principu služební nadřízenosti a podřízenosti, lze jen stěží očekávat, že policisté s nižším služebním zařazením budou vypovídat jinak než jejich nadřízený.

Žalobce se pozastavuje rovněž nad tím, že správní orgány v rámci zjišťování věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů nevěnovali pozornost např. i rozmístění policistů ve vozidle. Taková informace je důležitá proto, že všichni svědkové shodně vypověděli, že viděli, jak se na signalizačním zařízení po rozsvícení světelného signálu pro jízdu vpravo rozjelo vozidlo žalobce vpřed. Z pohledu osoby sedící za řidičem či spolujezdcem je však

nemožné tento světelný signál zahlédnout. Správní orgány ani nezkoumaly, v jaké vzdálenosti byli policisté od signalizačního zařízení, či v jaké vzdálenosti bylo jejich vozidlo od vozidla žalobce. Z toho je zřejmé, že správní orgány přistupovaly k výpovědi policistů předem jako k absolutně pravdivé. Dle mínění žalobce se však policisté na výpovědích spíše dohodli, což podporuje i fakt, že jejich výpovědi jsou až nepřirozeně totožné, bez náznaku individuálního vnímání události. Žalobce navrhuje, aby byla provedena rekonstrukce za účelem zjištění, zda mohli všichni policisté signalizační zařízení skutečně vidět.

Žalobce dále zdůrazňuje, že pro potvrzení viny žalobce nebyl předložen žádný objektivní důkaz. Správní orgány by však měly vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, přičemž jak vyplývá z již citovaného rozsudku NSS č. j. 7 As 83/2010 – 63, pro prokázání viny ze spáchání přestupku nepostačí, že se jeví být jako nejpravděpodobnější verze, že se obviněný přestupku dopustil. Existují-li pochybnosti o průběhu skutkového děje, nepřipadá s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* shledání viny v úvahu.

Žalobce připouští, že byl v přestupkovém řízení zcela pasivní a žádným způsobem se nehájil, učinil tak ovšem pouze pro to, že jej zajímalo, zda správní orgán skutečně zjistí při své činnosti i okolnosti svědčící v jeho prospěch. Z tohoto důvodu uvádí až v žalobě proti napadenému rozhodnutí, že v době údajného protiprávního jednání s ním ve vozidle seděly dvě další osoby, které navrhuje předvolat jako svědky. Jedná se o pana R. K., nar., a pana J. P., nar.

V dalším žalobním bodě žalobce namítá nedostatky výroku prvostupňového rozhodnutí. Tento výrok je dle jeho mínění nekonkrétní, neboť z něj není patrné přesné místo spáchání přestupku a jednoznačné není ani určení směru jízdy vozidla žalobce. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 39, a rozsudek téhož soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53. Přitom nestačí, že místo spáchání přestupku vyplývá z podkladů rozhodnutí či odůvodnění rozhodnutí.

V neposlední řadě žalobce upozorňuje na skutečnost, že neměl možnost využít svého práva namítat podjatost úřední osoby, jelikož vyrozumění o úřední osobě mu bylo doručeno dne 3. 7. 2015, tudíž ve stejný den jako napadené rozhodnutí. Žalobce vnímá tento postup ze strany žalovaného jako účelový, neboť žalobce chtěl svého práva využít, protože jsou mu známy některé skutečnosti osobního charakteru, pro které lze o nepodjatosti Mgr. A. R. pochybovat. Žalobce nepovažuje za nutné tyto skutečnosti specifikovat, neboť pokud by o důvodech podjatosti rozhodl soud, byl by žalobce krácen na svých právech.

Žalobce shrnuje, že napadené rozhodnutí je dle jeho názoru nezákonné, a proto navrhuje, aby jej krajský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Ve správním řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Žalobce se tím, že se sám bez omluvy nedostavil k ústnímu jednání, zbavil možnosti být přítomen provádění dokazování, případně jej rozporovat a

navrhovat provedení důkazů jiných. Vzhledem k tomu, že se o „svých“ svědcích zmiňuje až v žalobě, nemohl být logicky tento důkazní návrh ze strany žalovaného ani prvostupňového správního orgánu žádným způsobem zohledněn. O pravdivosti provedených svědeckých výpovědí policistů nemá žalovaný důvod pochybovat, přičemž poukazuje i na rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, který se k této problematice vyjadřuje. Závěrem žalovaný dodává, že vyrozumění o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, odeslal žalobci pět dnů před vydáním napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že si jej žalobce v datové schránce přečetl až v den vydání napadeného rozhodnutí, nemůže jít k tíži žalovaného.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ze správního spisu krajský soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Přestupkové řízení bylo s žalobcem zahájeno na základě oznámení přestupku doručeného dne 19. 2. 2015 prvostupňovému správnímu orgánu ze strany Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Územního odboru Jihlava. Společně s oznámením byl prvostupňovému správnímu orgánu postoupen policejní spis, který byt v této věci veden. Ve věci bylo dne 21. 5. 2015 provedeno ústní jednání, k němuž byl žalobce řádně s dostatečným předstihem předvolán. Žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil. V průběhu jednání provedl prvostupňový správní orgán dokazování obsahem policejního spisu, jehož součástí je oznámení přestupku ze dne 19. 2. 2015 a oznámení sepsané na místě samém po spáchání přestupku zakročujícími policisty, dále úřední záznam ze dne 28. 1. 2015 a výpis z evidenční karty řidiče ze dne 18. 2. 2015. Dále byli ve věci jako svědci vyslechnuti zasahující policisté pan L. S., M. D. a M. M., kteří shodně vypověděli, že se žalobce jemu vytýkaného jednání dopustil, přičemž popsali i průběh skutkového děje a následné kontroly žalobce vyslýchanými policisty. Na základě provedeného dokazování považoval prvostupňový správní orgán za prokázané, že se žalobce jemu vytýkaného protiprávního jednání dopustil, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 2. 6. 2015, kdy si jej osobně převzal.

Dne 5. 6. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které podal v zastoupení žalobce jeho zmocněnec Ing. M. J. Obsahem předmětného podání byla dále žádost, aby byl zmocněnec před vydáním odvolacího rozhodnutí poučen o tom, která osoba bude ve věci rozhodovat, aby bylo možné případně namítat podjatost této osoby. Následně vyzval prvostupňový správní orgán žalobce i Ing. J. k doložení plné moci a doplnění náležitostí podání (rozsah, v němž je prvostupňové rozhodnutí napadáno, odvolací námítka apod.). Dne 17. 6. 2015 pak obdržel prvostupňový správní orgán plnou moc opravňující Ing. J. k zastupování žalobce. Odvolání o požadované náležitosti doplněno nebylo.

Ve spise žalovaného je dále založeno vyrozumění ze dne 24. 6. 2015, jehož obsahem je sdělení, že oprávněnou úřední osobou v předmětném odvolacím řízení je Mgr. A. R. Vyrozumění bylo dodáno do datové schránky zmocněnce žalobce dne 24. 6. 2015. Z doručanky je dále patrné, že oprávněná osoba ve smyslu ust. § 8 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, se do datové schránky přihlásila až dne 3. 7. 2015. Dne 29. 6. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v jehož odůvodnění uvedl, že jelikož nebylo odvolání na základě výzvy prvostupňového správního orgánu doplněno, je žalovaný nucen vycházet z toho, že se žalobce domáhá zrušení celého

rozhodnutí. Žalovaný přezkoumal postup prvostupňového správního orgánu, avšak neshledal na něm ničeho závadného. V průběhu správního řízení bylo dle názoru žalovaného jednoznačně prokázáno, že se žalobce jemu vytýkaného jednání dopustil, přičemž za spáchaný přestupek mu byla udělena přiměřená sankce. Z tohoto důvodu žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo v den jeho vydání zasláno do datové schránky zmocněnce žalobce, přičemž k jeho doručení došlo dne 3. 7. 2015, kdy se zmocněnec do datové schránky přihlásil.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce primárně zpochybňuje, že byl v dané věci správními orgány náležitě zjištěn skutkový stav, přičemž poukazuje i na údajné nedostatky jednotlivých provedených důkazů. Dále pak žalobce namítá i vady výroku prvostupňového rozhodnutí a v neposlední řadě se domnívá, že byl krácen na svém právu namítat podjatost úřední osoby, která byla pověřena vedením odvolacího správního řízení.

Jedná-li se o první žalobní bod, poukazuje krajský soud na konstantní judikaturu správních soudů. NSS již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115 (všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), dovodil, že „[ú]řední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení neupotřebitelný. Pro správní orgán vedoucí řízení je naopak tento úřední záznam spolu s dalšími listinami vyhotovenými policejním orgánem (oznámení přestupku apod.) důležitým zdrojem informací pro stanovení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení postupováno, zejména jakým směrem bude vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi

podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však prvostupňový správní orgán svým povinností ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, neboť při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení o přestupku, ale provedl řádné dokazování svědeckými výpověďmi zasahujících policistů.

Pokud se jedná o výhrady žalobce k použitelnosti těchto svědeckých výpovědí, nepovažuje je krajský soud za opodstatněné. Předně nelze připustit výklad žalobce, že svědecké výpovědi zasahujících policistů jsou k náležitému prokázání skutkového stavu zásadně nepostačující. Pokud by krajský soud takovou argumentaci přijal, mohlo by to v konečném důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měření za pomoci technických zařízení). Přestupek, jehož spáchání je kladeno za vinu žalobci, lapidárně řečeno „jízda na červenou“, je takového charakteru, že jeho spáchání lze v zásadě prokázat toliko svědeckými výpověďmi osob přítomných přestupkovému jednání, případně za pomoci audiovizuálního záznamu (fotodokumentace), podařilo-li se posuzované jednání tímto způsobem zachytit. V daném případě však nebylo jednání žalobce, jímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku, žádným způsobem zdokumentováno, a vyjma zasahujících policistů neexistují ani žádní jiní svědci (např. kolemjdoucí, řidiči nebo spolujezdci v blízkosti jedoucích vozidel), kteří by mohli k věci cokoli vypovědět. Krajský soud se přitom nedomnívá, že by tato skutečnost musela nutně vést k závěru o důkazní nouzi. Je nicméně povinností správních orgánů klást v obdobných případech zvýšený důraz na posouzení věrohodnosti získaného důkazu a postupovat obzvláště pečlivě a obezřetně při hodnocení jeho vypovídací hodnoty.

V daném případě má krajský soud za to, že výpovědi policistů i z tohoto hlediska obstojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury NSS (viz např. rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-117, či rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Krajský soud současně nepomíjí ani žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 6, v němž NSS připustil, že „*pochybnosti o nestrannosti policisty jako svědka mohou vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi.*“ Poselství zde citovaného rozhodnutí však rozhodně nelze spatřovat v tom, že by snad mělo být na policisty *a priori* nahlíženo jako na nevěrohodné svědky. Ostatně i samotný NSS zdůraznil, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně nevedou v masovém měřítku k tomu, že by policisté vědomě vypovídali nepravdu. Krajský soud je tedy přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho

nezaujatosti, musely by k tomu přistoupit další indicie, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).

V nyní posuzovaném případě přitom krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Obecný poukaz na údajnou existenci tzv. čárkového systému nemůže v této souvislosti obstát, neboť žalobce nejen, že žádným způsobem neprokázal, že by právě policisté příslušející k dotčenému policejnímu orgánu byli obdobným způsobem hodnoceni, ale ani neoznačil žádné konkrétní okolnosti, z nichž by vyplývalo, že by policisté vystupovali vůči jeho osobě jakkoliv nestandardně. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad projevíli jakoukoliv přehnanou (podezřelou) horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezájatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.

Rovněž je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely z výpovědi tří policistů, které navíc neobsahovaly žádné rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Všechny svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodovaly, přičemž však nelze žalobci přisvědčit v tom směru, že by byly až nepřirozeně shodné, tj. že by v nich absentoval náznak jakéhokoliv individuálního vnímání popisované události. Naopak je zjevné, že kupříkladu svědek Martin Mihulka se již blíže nevyjadřoval k průběhu kontroly žalobce, neboť připustil, že s žalobcem nejednal a není mu tedy známo, co k věci na místě uvedl a z jakého důvodu nebylo možno věc vyřešit přímo na místě (v blokovém řízení). Pro úplnost pak zde krajský soud dodává, že za zcela lichou považuje domněnku žalobce, že nevěrohodnost svědecké výpovědi policisty vyplývá již jen ze skutečnosti, že policejní sbor je budován na principech nadřízenosti a podřízenosti, pročež lze očekávat, že policista s nižším služebním zařazením se ve své výpovědi neodchýlí od výpovědi osoby služebně nadřízené. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz § 55 odst. 1 správního řádu).

Za zcela neopodstatněné považuje krajský soud i další výhrady žalobce k provedeným svědeckým výpovědím. Krajský soud se nedomnívá, že by byly správní orgány povinny za daných okolností podrobněji zkoumat kupříkladu rozmístění policistů ve služebním vozidle či provést rekonstrukci celé situace), jak tvrdí žalobce. Vzhledem k tomu, že všechny svědecké výpovědi vyznívaly v tom smyslu, že se žalobce jemu vytýkaného jednání dopustil, a nevznikly žádné pochybnosti o skutkovém stavu, nejevilo se být provádění podrobnějšího dokazování nezbytným. Domníval-li se žalobce, že by snad měly být jakékoliv bližší okolnosti osvětleny, nic mu nebránilo v tom, aby se k ústnímu jednání dostavil a své výhrady k obsahu svědeckých výpovědí prvostupňovému správnímu orgánu předestřel a sám případně kladl svědkům další doplňující dotazy. Takto se však nestalo. Žalobce zůstal v přestupkovém řízení zcela pasivní a žádné výhrady k získaným důkazům nevyjádřil, a to ani v řízení před prvostupňovým správním orgánem, ani následně v odvolacím řízení, neboť proti

prvostupňovému rozhodnutí brojil toliko blanketním odvoláním, aniž by na výzvu správního orgánu doplnil jakékoliv odvolací námitky. Pokud žalobce chtěl zpochybnit samotnou skutečnost, že projel křižovatku ve směru, v němž svítilo červené světlo (signál „Stůj“), měl toto skutkové tvrzení vznést již ve správním řízení.

Lze tedy shrnout, že výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu, a to zejména pokud se jedná o věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů, vyhodnotil krajský soud jako zcela nedůvodné. Na tomto místě pak ještě krajský soud dodává, že považuje za nadbytečné, aby v probíhajícím soudním řízení vyslechl žalobcem navrhované svědky. Krajský soud je přesvědčen, že skutkový stav byl náležitým způsobem ozřejmen již v řízení před správními orgány, přičemž lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2015, č. j. 2 As 217/2015 – 47, v němž NSS dovodil, že *„jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení, ledaže by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.“* Jak již bylo konstatováno, žalobce byl ve správním řízení zcela pasivní a nijak se nezasadil o to, aby bylo ve věci prováděno jakékoliv další dokazování. Krajský soud tím přitom nemíní, že by snad bylo povinností žalobce se v přestupkovém řízení hájit, či dokonce prokazovat svoji nevinu. Za situace, kdy však byla vina žalobce v přestupkovém řízení prokázána nade vší rozumnou pochybnost, jako tomu bylo v tomto případě, jde výhradně k tíži žalobce, že své případné námitky a důkazní návrhy neuplatnil již v přestupkovém řízení. Úlohou správních soudů není nahrazovat činnost správních orgánů a za dané situace tak krajský soud nespátřuje prostor pro provedení žalobcem navrhovaných svědeckých výpovědí údajných spolujezdců, a to mimo jiné i proto, že z dokazování provedeného ve správním řízení nevyplynulo, že by s žalobcem ve vozidle cestovaly i další osoby. Závěry provedeného dokazování přitom krajský soud považuje za zcela přesvědčivé a ani žalobci se je nepodařilo věrohodně zpochybnit.

Dále věnoval krajský soud pozornost námitce žalobce ohledně tvrzených nedostatků výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle ust. § 77 zákona o přestupcích, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc, platilo, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Jak již setrvale judikuje NSS, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. To je potřebné zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 – 37, či rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39). V posuzované věci je skutek ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezen následujícím způsobem: *„(...) dopustil tím, že dne 21. 1. 2015 v 13:40 hod. na křižovatce ul. Ž.-U C. v Jihlavě jako řidič motorového vozidla tovární značky R. (...) stojícího v jízdním pruhu pro přímý směr jízdy před světelným signalizačním zařízením na ul. Ž. nerespektoval na světelném signalizačním zařízení signál s červeným světlem „Stůj“ a na tento signál se*

s vozidlem rozjel a křižovatkou projel ve směru k BČS ONO.“ Takovéto vymezení skutku považuje krajský soud za zcela jednoznačné a nezaměnitelné s jiným jednáním žalobce. Pokusy žalobce o zpochybnění jednoznačnosti vymezení místa přestupkového jednání ve skutkové větě prvostupňového rozhodnutí považuje krajský soud za spekulativní a účelové, protože i žalobní námitku poukazující na údajné vady výroku rozhodnutí považuje krajský soud za zcela nedůvodnou.

Konečně se krajský soud zabýval též námitkou žalobce, že byl zbaven možnosti namítat podjatost úřední osoby pověřené vedením odvolacího řízení. Dle ust. § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je z provádění úkonů ve správním řízení vyloučena každá osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Účastník řízení může námitku podjatosti uplatnit, jakmile se o důvodech podjatosti dozví. Neučiní-li tak bez zbytečného odkladu poté, co se o důvodech podjatosti dozvěděl, k námitce se nepřihlédne. Dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

Správní řád tedy neomezuje možnost uplatnění námitky podjatosti na některou z fází řízení a dokonce ani nestanoví striktní lhůtu, během níž je možno námitku podjatosti uplatnit. Soudní praxe se však ustálila na výkladu, že námitku podjatosti je z povahy věci nezbytné uplatnit před rozhodnutím správního orgánu ve věci samé (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 As 134/2011 – 200). Pozdější uplatnění námitky postrádá smyslu a o takové námitce již ani nelze rozhodnout. Krajský soud považuje za nesporné, že v dané věci požádal žalobce prostřednictvím svého zástupce o sdělení, která osoba je pověřena prováděním úkonů v odvolacím řízení. Žalovaný vyrozuměl žalobce (jeho zmocněnce) o tom, kdo je v dané věci pověřenou úřední osobou, až přípisem ze dne 24. 6. 2015, který byl sice zmocněnci žalobce odeslán ještě téhož dne, avšak v souladu s ust. § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů byl zmocněnci doručen až okamžikem, kdy se zmocněnec, jakožto oprávněná osoba, přihlásil do datové schránky. Žalobce (jeho zmocněnec) se tedy s přípisem skutečně seznámil až dne 3. 7. 2015, tzn. tentýž den, jako mu bylo doručeno i samotné napadené rozhodnutí. Je tedy zcela zřejmé, že žalovaný neposkytl žalobci dostatečný prostor, během něhož by mu bylo umožněno na předmětné vyrozumění o oprávněné úřední osobě reagovat. Krajský soud ve shodě s žalobcem v této souvislosti shledává pochybení na straně žalovaného, neboť bylo na místě, aby žalovaný zmocněnci vyrozumění zaslal s dostatečným předstihem, a to i při zohlednění veškerých specifik doručování do datové schránky. Současně se však krajský soud nedomnívá, že by zjištěné dílčí pochybení žalovaného představovalo takovou vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce mimo jiné v projednávané žalobě uvedl, že svého práva namítat podjatost úřední osoby chtěl plně využít a uvést „*hned několik skutečností osobního charakteru, pro které u Mgr. A. R. lze pochybovat o její podjatosti* [míněno zřejmě nepodjatosti].“ Z tohoto vyjádření lze tedy mít za to, že žalobce si byl předem vědom možnosti, že ve věci bude rozhodovat dotčená pověřená úřední osoba. Za daných okolností žalobci nic nebránilo v tom, aby již s podáním odvolání či bezprostředně poté žalovanému sdělil veškeré své výhrady k této konkrétní osobě. Takto se však nestalo a žalobce žádné důvody, které by nasvědčovaly podjatosti oprávněné úřední osoby, žalovanému nesdělil.

Důvody podjatosti nicméně žalobce neuvedl ani později, a to ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Za daných okolností se tak jeví být předmětná žalobní námitka spíše účelovou, čemuž napovídá i skutečnost, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen zmocněncem Ing. M. J., který je osobou spjatou s projektem www.nechcipokutu.cz a jehož obstrukční procesní strategie jsou krajskému soudu z jeho úřední činnosti i z judikatury Nejvyššího správního soudu dobře známy. Krajský soud připomíná, že mu nepřísluší nahrazovat rozhodování správních orgánů o námitce podjatosti, to však nic nemění na skutečnosti, že pokud by na základě tvrzení žalobce vzniklo důvodné podezření, že oprávněná úřední osoba byla ve věci podjatá, mohlo by takové zjištění vyústit v rozhodnutí o zrušení napadeného rozhodnutí krajským soudem. Pakliže však žalobce žádné konkrétní výhrady k oprávněné úřední osobě neuvádí, nespátřuje za daných okolností krajský soud důvod domnívat se, že by mělo mít pozdní zaslání vyrozumění o oprávněné osobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, to tím spíše za situace, kdy měl navíc žalobce možnost tyto informace kdykoliv zjistit nahlédnutím do spisu žalovaného (srv. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2013, č. j. 5 Af 51/2013 – 44).

VI. Závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že veškeré žalobní námitky shledal krajský soud nedůvodnými a současně ani nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo jinou vadou, k níž by bylo třeba přihlídnout z moci úřední, rozhodl ve věci samé tak, že žalobu zamítl (výrok I).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. dubna 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová